

POSTACIE HISTORYCZNE KŁOBUCKA

Władysław Stefan Sebyła – poeta, krytyk literacki, malarz i muzyk, urodził się 6 lutego 1902 roku w Kłobucku, pierworodny syn Henryki i Michała Sebyłów.

Ojciec poety Michał Sebyła był nauczycielem i kierownikiem szkoły w Kłobucku. Władysław od dzieciństwa zdradzał zainteresowania muzyczne. Grał na skrzypcach, które dostał od ojca za dobre wyniki w nauce. Pierwszy wiersz pt. „Przygody po pensji” napisał mając 8 lat, a treścią tego wiersza było wyszydzenie zagładania do kieliszka.

Michał Sebyła wraz z synami opuścił Kłobuck około roku 1910 i po krótkim pobycie w Częstochowie przeniósł się do Będzina, gdzie uczył w szkołach. Władysław Sebyła zdał maturę w roku 1921 w Sosnowcu. W tym samym roku rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej, jednakże już po roku przeniósł się na Uniwersytet Warszawski, gdzie podjął studia polonistyczne. Od roku 1926 należał do grupy literackiej „Kwadryga”, redagując później przez 2 lata czasopismo o tej samej nazwie.

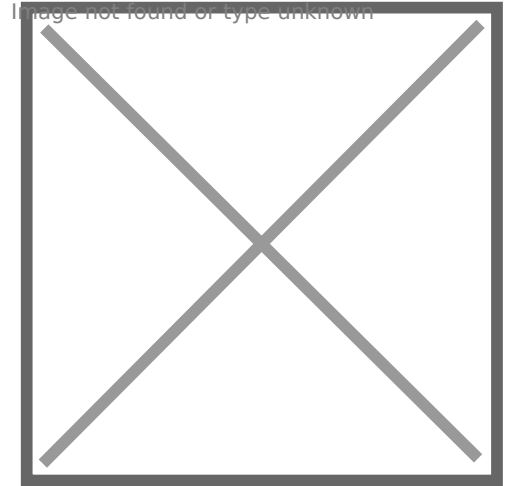

Image not found or type unknown

Władysław Sebyła opublikował m.in. 3 tomy poezji: Pieśni szczurołapa (1930), Koncert egotyczny (1933) i Obrazy myśli (1938). Po ukazaniu się ostatniego tomu poezji Akademia Literatury odznaczyła Władysława Sebyłę „Złotym Wawrzyncem za wybitną twórczość literacką”. Od 1935 roku Sebyła pracował w Polskim Radiu w Warszawie, prowadząc dział krytyki literackiej.

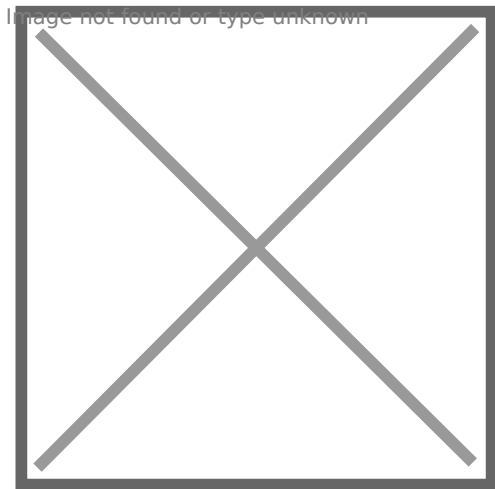
W sierpniu 1939 roku poeta został zmobilizowany do wojska. Podczas wojny po zajęciu przez Armię Radziecką wschodnich ziem II Rzeczypospolitej przypuszczalnie na przełomie września i października został internowany i wkrótce znalazł się w obozie jenieckim w Starobielsku. Z tego obozu w 1940 roku w marcu rodzina otrzymała ostatnią wiadomość od Władysława Sebyły.

Na wniosek Towarzystwa Przyjaciół Kłobucka uchwałą Władz Miejskich z dnia 26 czerwca 1991 roku Dom Kultury w Kłobucku otrzymał imię Władysława Sebyły.

(źródło: informacje zaczerpnięto z książki pod red. F. Kiryka, Kłobuck Dzieje miasta i gminy (do roku 1939), Wydawnictwo i Drukarnia „SECESJA”, Kraków 1998 s.404-406)

Jan Długosz herbu Wieniawa (łac. Ioannes Dlugossius ; ur. 1 grudnia 1415 w Brzeźnicy, zm. 19 maja 1480 w Krakowie) – polski historyk, twórca jednego z

najwybitniejszych dzieł średniowiecznej historiografii europejskiej, dyplomata i duchowny; wychowawca synów Kazimierza Jagiellończyka.

Urodził się w 1415 r. w Brzeźnicy na ziemi wieluńskiej. Pochodził ze średniozamożnej rodziny szlacheckiej. Ojciec, Jan Długosz z Niedzielska, odznaczył się pod Grunwaldem, za co otrzymał starostwo brzeźnickie. Miał kilkanaścioro dzieci z dwiema żonami, w tym trzech Janów, z których najstarszy zasłynął jako ojciec polskiej historiografii. Początkowo uczył się w szkole parafialnej w Nowym Korczynie, gdzie ojciec był starostą od 1421, a następnie przez trzy lata studiował na Akademii Krakowskiej. Opuścił uczelnię nie uzyskując żadnego stopnia naukowego i jako notariusz publiczny trafił na dwór biskupa krakowskiego, Zbigniewa Oleśnickiego. Był jego

zaufanym współpracownikiem, sekretarzem i kanclerzem w latach 1433–1455. W 1437 został kanonikiem krakowskim. Po śmierci Oleśnickiego służył królowi Kazimierzowi Jagiellończykowi, a od 1467 był wychowawcą synów królewskich. Uczestnik wielu poselstw zagranicznych: w 1449 do Rzymu, 1467 do Czech, 1469 na Węgry, 1478 do Wyszehradu. Pomnik Jana Długosza na rynku w Kłobucku. Zmarł 19 maja 1480 roku w Krakowie. Został pochowany na Skalce.

Autor licznych publikacji historycznych, w tym najłynniejszego dzieła *Historiae Poloniae* (Roczniki czyli kroniki sławnego Królestwa Polskiego), obejmującego historię Polski od najdawniejszych czasów do 1480. W 1480 został arcybiskupem-nominatem lwowskim. W tym samym roku zmarł.

Fundator kościołów : św. Bartłomieja w Chotelu Czerwonym, św. Marcina w Kłobucku, św. Marii Magdaleny w Szczepanowie, św. Małgorzaty Dziewicy i Męczennicy w Raciborowicach, Najświętszej Marii Panny w Odechowie.

Twórczość:

Annales seu cronicae incliti Regni Poloniae (Roczniki, czyli kroniki sławnego Królestwa Polskiego), dwanaście ksiąg opisujących dzieje Polski od czasów legendarnych do 1480. Pełne wydanie ukazało się w latach 1701–1703. Wydanie w przekładzie na język polski rozpoczęło się w 1961 i zakończyło w 2006 r.

Liber beneficiorum dioecesis Cracoviensis (1470–1480), opis beneficjów Kościoła katolickiego w Małopolsce – spis wartości majątków i przychodów z poszczególnych dóbr kościelnych, który pozwalał na nakładanie podatków przez biskupa krakowskiego.

Banderia Prutenorum (Sztandary wojsk krzyżackich z Prus) (1448), opis chorągwi krzyżackich zdobytych pod Grunwaldem.

Insignia seu clenodia incliti Regni Poloniae (po 1462), opisy i wizerunki herbów polskich.

Vitae episcoporum Poloniae, katalogi biskupów polskich: krakowskich, płockich, wrocławskich, wrocławskich, poznańskich i arcybiskupów gnieźnieńskich.

Articuli de incorporatione Masoviae (1462), traktat uzasadniający prawa króla Kazimierza Jagiellończyka do inkorporacji Mazowsza.

Vitae beatissimi Stanislai Cracoviensis episcopi ("Życie św. Stanisława biskupa krakowskiego").